

Отже, на сьогоднішній день назріла потреба переглянути методологічні підходи до розвитку інноваційної діяльності у світі загалом та в Україні зокрема, впровадженню відомих, а за необхідності й розробленні нових принципів і механізмів інноваційного розвитку економіки відповідно до реальних умов. Інтенсивність запровадження інноваційної моделі розвитку залежить від наявності низки правових, фінансово-економічних, соціальних та інституціональних умов у підприємницькому секторі, промисловості, наукових сферах та міжнародного співробітництва.

ФОРМУВАННЯ ІНВЕСТИЦІЙНИХ РЕСУРСІВ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Болотова А.А.

*Науковий керівник: Лисенко А.О., к.е.н., доцент
Харківський національний автомобільно-дорожній університет*

Найбільш актуальною проблемою практично на кожному підприємстві є питання пошуку і залучення фінансових коштів для відновлення або удосконалення виробничого процесу. Причому гостру нестачу підприємства відчувають в довгострокових фінансових вкладеннях, спрямованих на оновлення, реконструкцію і технічне переозброєння основних фондів.

За формою власності, як і капітал, інвестиційні ресурси можуть бути власними (реінвестування прибутку підприємства), залученими (формування акціонерного капіталу) і позиковими (банківський кредит або іноземні інвестиції).

Перше джерело – власні фінансові ресурси – найприродніший і вигідний для підприємства будь сфери діяльності. Однак важкий кризовий стан української економіки за останні роки практично відучило керівників діючих підприємств розраховувати на це джерело інвестицій. Формування залученого капіталу в рамках державної програми приватизації теж не дало виходу з кризи і не привертало стратегічних інвесторів у вітчизняну промисловість. Тому багато підприємств змушені робити ставку на зовнішні фінансові впливи. Ця проблема актуальна, але поки немає шансів на відновлення виробництва за рахунок зовнішніх інвестицій. Банківський кредит занадто дорогий, а іноземні інвестори не поспішають вкладати гроші в нестабільну економіку з недосконалою законодавчою базою. Однак, іноземні ресурси «коштують» набагато дешевше, тому прагнення українських господарників до іноземних інвестиційних ресурсів цілком закономірно.

В умовах обмеженості ресурсів іноземний капітал у формі кредитів, портфельних інвестицій є одним з джерел фінансування, яке дає можливість покривати тимчасові потреби вітчизняного виробника, у фінансах.

Джерелом приросту капіталу і рушійним мотивом здійснення інвестицій є одержуваний від них прибуток. Ці два процеси – вкладення капіталу й одержання прибутку – можуть відбуватися в різній часовій послідовності: послідовне, паралельне та інтервальне [1].

Відповідно до Закону України «Про інвестиційну діяльність», інвестиціями є всі види майнових та інтелектуальних цінностей, вкладені в об'єкти підприємницької та інших видів діяльності, в результаті якої створюється прибуток (дохід) або досягається соціальний ефект.

З метою обліку, аналізу та планування інвестиції класифікуються за окремими ознаками [2]:

По об'єктах вкладень коштів виділяють реальні і фінансові інвестиції.

Під реальними інвестиціями розуміють вкладення коштів у реальні активи – як матеріальні, так і нематеріальні (інноваційного характеру).

Під фінансовими інвестиціями розуміють вкладення коштів у різні фінансові інструменти (активи), серед яких найбільш значущу частку займає вкладення коштів у цінні папери.

У нашій країні у виробників недостатньо коштів для вкладення в своє виробництво, з цього необхідно залучати кошти з боку, а також мобілізувати внутрішні ресурси. Для розвитку виробничої діяльності підприємства розробляють інвестиційні об'єкти відповідно до яких інвестори вкладають кошти у виробництво.

Для стимулювання інвестиційного попиту товаровиробників та розвитку конкуренції між ними держава застосовує систему заходів антимонопольного регулювання [3].

Разом з тим, в даний час спостерігається різке зниження інвестиційного попиту підприємств і, перш за все, на реальні інвестиції. Підприємства воліють вільні кошти вкладати в акції комерційних банків, різних АТ, споживчі матеріальні цінності, статутний капітал спільних підприємств тощо. Друга причина зниження інвестиційного попиту – це застосування договірних цін у розрахунках між інвестором і будівельними організаціями, що призводить до багаторазового збільшення кошторисної вартості об'єктів [4].

В даний час склалася така ситуація, коли підприємства не зацікавлені в нагромадженні інвестиційних ресурсів і вкладенні їх, хоча б на короткий термін, в інвестиційну сферу через сильні інфляційні очікування і відсутність стимулюючої політики з боку держави.

Таким чином, найголовніша і життєво необхідна проблема даного періоду - це створення дійсних джерел фінансування інвестиційної сфери та їх ефективна структуризація, а створення в Україні сприятливого інвестиційного клімату сприятиме подоланню кризових явищ в інвестиційній сфері.

Література:

1. Мазур. И.И. Управление проектами. М., 2002. 274 с.
2. Беренс В., Хавранек П. Руководство по оценке эффективности инвестиционных проектов. М. 2010. 631 с.
3. Аврашков Л.Я., Адамчук В.В., Антонова О.В. и др. Экономика предприятия. 2-е изд., перераб. и доп. М.: Банки и биржи, ЮНИТИ, 2003. 742 с.
4. Аркадьева В. Приоритетные направления стратегии промышленных предприятий. *Б-И*. 2012. № 13. С. 126.